

EL CAPTAIRE

Pel carrê, on saltirona la mainada,
clamant l'almoïna va un vellet captaire,
trèmul el pas i fosca la mirada,
i el rostre llatzerat pel fret i l'aire.

Pas sobre pas, se'n va de porta en porta
com el bon Déu, quan per la terra anava,
i, amb crit lleuger d'alosa ja mig morta,
com Ell implora el pa que li mancava.

Tothom «Déu vos en dó» fa per resposta
i el pobre vell, plorant, va fent sa via,
com un vaixell perdut lluny de la costa
que, en rufagosa nit, espera el dia.

Rendit de fam, de fret i de fadiga,
s'asseu en una llinda abandonada:
La roba que dú a sobre no l'abriga!
Mira al sarró i... no té ni una mossada!

De prompte, aprop del vell que tristoï plora,
se senten passos i, alçant la mirada,
veu enfront seu que passa una senyora
amb un gos a la mà, tota abrigada.

I el pobre vell, amb parla tremolosa,
la mà allargant, almoïna li demana
creient que una senyora tan rumbosa
faria caritat, tal com Déu mana.

Una almoïna, per Déu!—gemegant crida—
Caritat per un veïl, bona senyora;
per un pobret que sent marxar la vida;
per un desemparat que'l cor li plora!

Més la dama tombant el cap lleugera
no escolta el plany del vell, ni sols s'el mira;
només el gos, que d'ella va al darrera,
avergonyit el veu com trist sospira.

Perduts, senyora i gos al lluny de vista,
amb llàgrimes als ulls el pobre és queda
i és plany del món amb veu lleugera i trista:
Els uns tan rics i ell amb misèries neda!

Més, de sobte, sent que quelcom el toca,
i la cara girant ple de sorpresa,
veu al gosset que porta entre la boca
un troç de pa tot blanc, tot ell bonesa.

Veu que, deixant-li aprop la tova llesca,
s'entorna, tot saltant, ple d'alegria
i mentres ell, tastant la molla fresca,
el bategar del cor ben clar sentia.

I, alçant al Cel sa vista ja esllanguida,
amb veu del plor sortida eixos mots deïa:
«Gràcies, oh Déu, que m'heu tornat la vida!
Sou gran, molt gran, més gran de lo qu'em creïa!»

I empunyant amb la grapa tremolosa
el tort bastó, com és sa espatlla torta,
amb cor ple d'esperança somniosa
s'entorna el pobre vell de porta en porta...

RAFEL VILÀ BARNILS

